

Må jeg så sige, at vi drøfter en lille smule, sagde hr. Hansen. Ja, vi drøfter en lille smule. Det her har vi tid til at drøfte, de 1.500 kreaturer går vi op i, men alle de store problemer, jeg rejste for 2½ år siden og nævnte igen i dag, dem går vi ikke spor op i.

Jeg har ikke sagt, at nogen jæger bevidst anskyder, selvfølgelig gør han da ikke det. Men det er da klart, at han ved, at han ikke kan undgå at komme til det, hvis han skyder et antal gange. Jeg har set mange – jeg har jo været soldat – jeg har set drevne skytter skyde forbi en skive, som ikke bevæger sig, og ikke ramme plet. Enhver jæger, der går ud, ved, at skyder han mere end én gang, kan han ikke undgå at komme til at anskyde. Og det sker altså i hundredtusindvis af tilfælde. På bevægeligt mål er det selvfølgelig mere naturligt og selvfølgelig og uundgåeligt, at det sker, end på fast mål. Så det behøver vi vist ikke snakke mere om.

Så vil jeg sige til hr. Grove, som siger, at dyret må ikke arbejde på sin hviledag, men om mandagen går man hen og slagter det, at ja, jeg har læst en novelle, jeg tror, det er af Frank Jæger, hvor en ung pige bliver mægtig gode venner med 24 gæs, som hun har anskaffet, og som hun mader og kæler med i 5-6 måneder, eller hvor længe det nu var, men da så mortensaften nærmede sig, skar hun altså halsen over på dem alle sammen.

Så vi kan da godt diskutere, om vi overhovedet skal slagte dyr. Det er da en udmærket diskussion. Men det har da ikke at gøre med, at jeg stadig væk hævder, at selvfølgelig er schæctning ikke dyrplageri. Hvis det var dyrplageri, hvis jeg et sekund troede på, at det var dyrplageri, så ville jeg selv tage afstand fra det og nægte at spise kødet. Hr. Grove er ikke en større dyrelsker, end jeg er – på ingen måde. Og jeg har altså nævnt store autoriteter som Det Veterinære Sundhedsråd og Dyreetisk Råd, og de har altså kunnet godkende det; så kan hr. Grove og jeg også nok.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Når hr. Arne Melchior udtaler, at ingen jo kerer sig om, hvordan produktionsdyrene har det, hvordan velfærdet er dér, så vil jeg sige, at det er der jo faktisk nok en del der kerer sig om.

Jeg kan sådan på den måde sige, at SF f.eks. vil gøre det nye lovforslag om indendørs hold af svin mere dyrevelfærdsmæssigt ordentligt – mere end det, ministeren har lagt op til. Og der

er jo så en mulighed for, at CD kan gå ind og støtte sådan et ændringsforslag. Derfor er det jo, at man ikke bare kan sige, at det er der ingen der kerer sig om. Det gør vi rent faktisk, men den omstændighed, at der er dyr, der er produktionsdyr, der har det for dårligt, imedens de lever, betyder jo ikke, at de også skal have det dårligt, når de bliver aflivet.

Jeg vil sige det sådan, at enhver bonde, uanset hvordan man ellers har sit produktionsapparat, har en forståelse for, at når dyrene skal herfra, skal det foregå på den lempeligst mulige måde.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt sige tak til hr. Arne Melchior for, at han bekræftede det, som jeg prøvede at sige før i et svar til justitsministeren, at en kvalificeret samtale om, hvordan vi skal behandle dyrene, kan man selvfølgelig føre med medlemmer af det mosaiske troessamfund. Man behøver ikke på forhånd at sige, at de ikke kan deltage i den debat, fordi der står sådan og sådan i Bibelen.

Det var for mig en vigtig pointe – og jeg synes, det er vigtigt, at vi får det ind i debatten nu – at der ikke er en undtagelsesbestemmelse for en minoritet, som ikke kan deltage i debatten, fordi de er bundet af en minoritetsbestemmelse, men at de er med i en samfundsudvikling og en debat om, hvad der sker, på lige fod med os alle sammen; altså vi er voksne mennesker med hinanden i øjenhøjde. Sådan hørte jeg det sidste indlæg af hr. Arne Melchior.

Jeg kunne af andre grunde ikke følge hele debatten, men jeg var bare glad for, at det blev slået fuldstændig fast, at vi har en samtale, hvor vi ikke gør den ene part, nemlig det religiøse mindretal, til handicappede og til nogle, man ikke kan snakke med på lige fod, og det vil jeg også godt sige til justitsministeren, at det bør vi aldrig gøre.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg kan til fulde bekræfte over for fru Margrete Auken, at det mosaiske troessamfund igennem alle de år, jeg har beskæftiget mig med det tema, dyreværnslovgivning i tilknytning til de rituelle slagtninger, altid har været i dialog med myndighederne – altid. Det var de også senest i 1997, hvor jeg selv havde lejlighed til at føre dialogen, også gennem Justitsministeriet, med mosaisk troessamfund. Derfor kan jeg sige, at mosaisk troessamfund til hver en tid har levet